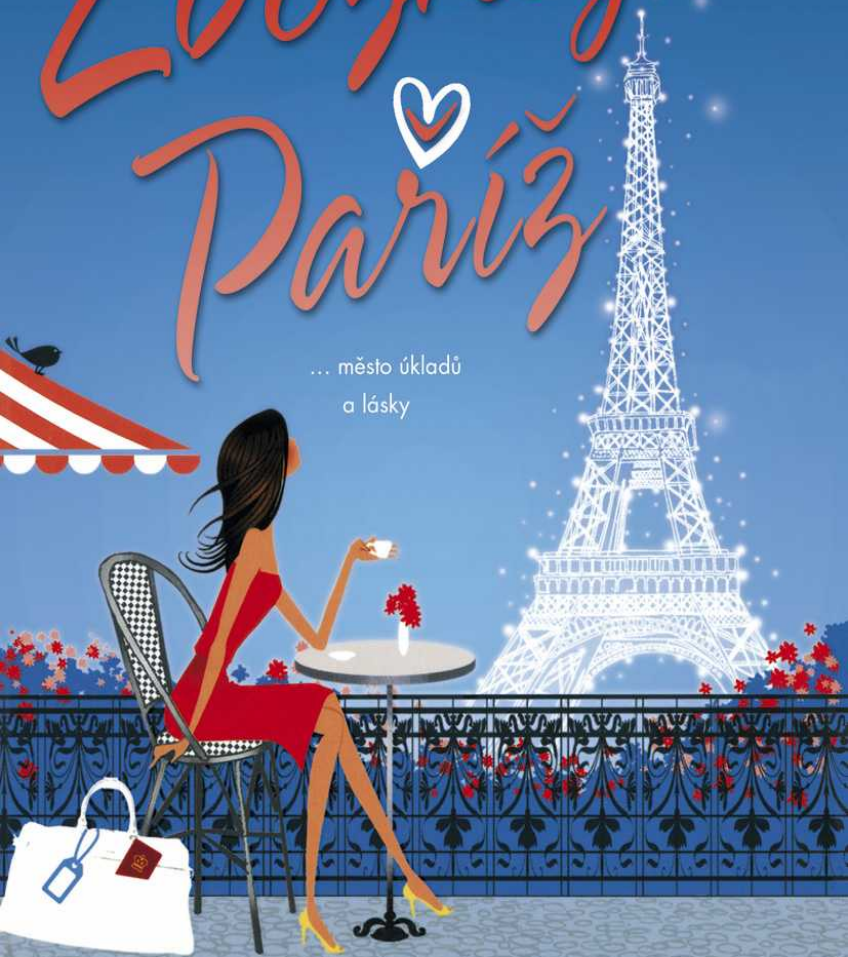

LINDSEY KELKOVÁ

Zbožňuji
Paris

... město úkladů
a lásky

Zbožňuji
Paříž

Zbožňuji
Paříž

LINDSEY KELKOVÁ

Přeložila Jiřina Stárková

Vydal nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2010 by Lindsey Kelk

All rights reserved.

Z anglického originálu *I Heart Paris*
(Published by Harper, London, 2010)

přeložila © 2012 Jiřina Stárková

Redakce textu: Melita Denková

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Grafická úprava obálky: Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978807618444

Mabel, Kaře, Joelovi a Chloe – doufám, že se za mě
nebudete stydět, až dospějete do věku, kdy si tuhle knihu
dokážete přečíst sami.

Poděkování

Tisíceré díky všem v nakladatelství HarperCollins, zejména Lynne, Victorii, Claire a Sarah. Kate a Lucy, jste báječné. Lee, děkuju ti za neskutečně krásnou obálku – lidi si totiž téhle knihy všimnou především díky ní – a tobě, Wendy, za to, žeš přesvědčila prodejce, aby moje dílko vystavili na pultech, kde ta úžasná ilustrace na deskách padne každému do oka. Liz & Kiera jsou nesmírně zdatné dámy. A obrovský dík všem ostatním! Jako vaše bývalá kolegyně si hluboce vážím toho, co pro mě děláte, a jsem nesmírně pyšná na to, že s vámi můžu jakoukoli formou spolupracovat.

Zvlášt' vřele děkuju Samu „Rezníkovi“ Hutchinsonovi a Jane „Gaga“ Griffithsové, kteří mi náš společný pařížský průzkum neuvěřitelně zpříjemnili – ale to už jsem vám řekla nesčetněkrát, je to tak? Děkuju Jenny Jacobyové i všem jejím přátelům za nápady, tipy a „šviháckého mladého voříška jménem Hugh“, dále děkuju jistému muži s láhví vodky z rue Oberkampf... Odpověď je stále stejná: Ne, nedám si.

Děkuju každému, kdo mi pomohl nalézt v New Yorku druhý domov; nejlepším spolubydlícím na světě, Ro a Shirin, Beth, Janet, Kari, Sarah (B/HS! B/HS!), Erin, Brenně, Rachael, kolektivu diváků, s nimiž jsem sledovala reality show *Amerika hledá topmodelku*, a každému, kdo se smál se mnou, místo aby se smál mně. A nakonec všem rusovlasým texaským básníkům, s nimiž jsem se doposud setkala. Tímto bych jim ráda poděkovala za bohatou inspiraci, podporu a fyzickou přítlačivost, a také za to, že měli kuráž mi navrhnout, ať to na tomto místě uvedu. Požádej a bude ti vyhověno.

Kapitola první

Během těch tří dnů, co jsem byla pryč, se New York ani nepokoušel vychladnout. Když mi kamarádka Erin navrhla, abychom strávily prodloužený víkend u ní v domě na pláži, málem jsem se vrhla z okna její kanceláře na osmnáctém podlaží, abych tam byla rychleji. Jenomže po třech dnech u moře byl návrat do upoceného města ještě těžší. Cestou na podzemku jsem neminula ani dva bloky, a celkem třikrát se mi zabořil podpatek do horkem roztaveného blátivého asfaltu mezi dlažebními kostkami! Hnus. Málem jsem zatoužila po deštivé jarní sobotě ve Wimbledonu, málem.

Ulepené vedro se dá zvládnout jedině tak, že člověk tráví co možná nejvíc času u oltářů s klimatizačními jednotkami a oblékne se co možná nejúsporněji. Proto ten den tvořilo můj úbor pro přežití pouze dlouhé světlerůžové tílko z American Apparel a široký náramek v indickém stylu – ten měl být důkazem, že jsem se na oblékání opravdu soustředila a nevyšla si jenom ve spodním prádle. V Londýně bych se v tak skromném modýlku nikdy, ale opravdu nikdy neodvážila mezi lidi, ale tady je vážně příliš velké horko, než abych se znepokojovala svým tlustým nadloktím. Když jsem se ocitla na ulici, vůbec jsem neměla dojem, jako bych se zapomněla obléknout. Pořád jsem o třídu výš než jistá potrhlá stará dáma, která s oblibou vysedává před nonstop lahůdkářstvím naproti mému bytu jen ve spodničce a podprsence.

Jakmile jsem byla v bezpečí klimatizované podzemky, jako vždy jsem se elegantně zavěsila na tyč uprostřed vagonu a chystala se vyměnit střevíce za nepostradatelné žabky uložené v tašce od Marka Jacobse. Při té příležitosti jsem věnovala letmou vzpomínku drahocennému okamžiku, kdy mi brašnička vstoupila do života. Střežím ji bedlivěji než kterýkoli jiný předmět svého osobního vlastnictví. Zásadně ji neodkládám na

zem, pokaždé se přesvědčím, že jsou plnicí pera řádně zavřená a lesk na rty nevytéká, a za žádných okolností bych do ní neuložila špinavé boty, ve kterých jsem pobíhala po ulici. Když jsem pátrala v tašce po levé žabce, musela jsem zamáčkout slzu nad rozpáraným švem a propadlými kartami na podzemku, zmuchlanými papírovými kapesníky i spoustou poloprázdných balíčků žvýkaček, které se kupily na dně. Prudce elegantní.

Při přestupu na Union Square z trasy číslo 6 na L jsem cítila, jak se mi tváří rozlévá úsměv. A vzápětí mě začalo nervózně šimrat v žaludku – ostatně jako pokaždé když jsem sedla na vlak do Brooklynu. Možná má návrat do New Yorku přece jen svou světlou stránku: Alexe. Nervózní šimrání, které se dostavovalo při každé jízdě po trase L, bych nezakoušela zdaleka tak často, kdybych se k Alexovi odstěhovala, jak mě o to ustavičně žádá. Podle mých přátel je nesmyslné udržovat vztah „na dvou březích“. O víkendu jsem trávila nezdravé množství času tím, že jsem se pokoušela objasnit zaryté obyvatelce Manhattanu, Erin – která se, pokud vysloveně nemusí, neodvází dál než na Čtrnáctou ulici –, že Murray Hill a Williamsburg neleží na opačných březích Atlantiku. A kromě toho si nejsem jistá, jestli jsem na tak závažný krok připravená. Ano, miluju Alexe, ano, chci s ním trávit veškerý svůj volný čas – ale znamená to snad, že s ním mám žít na hromádce? Ne.

Vyšourala jsem se z vlaku, vyvlekla po schodech na ulici a na chvíli se zastavila, abych přivykla ostrému slunečnímu světlu. Alex stál jako vždycky na rohu Bedford Street a Severní sedmé, opíral se o zeď a hlavou pohupoval do rytmu melodie v iPodu. Husté černé vlasy shrnuté z obličeje měl vzadu rozčuchané, jako by právě vstal z postele. Vzhledem k tomu, že byla teprve jedna hodina odpoledne, to nejspíš tak bylo. Jeho garderobu neovlivnilo ani úmorné srpnové horko. Měl na sobě úzké černé džínsy a přiléhavé tričko – a z kelímku usrkával vroucí kávu.

Zavrtěla jsem hlavou. Jak může v takovém vedru pít něco horkého? Mně stačil pohled na kelímek, abych se zpotila, a pohled na Alexe zas způsobil, že se nervózní šimrání v žaludku vystupňovalo v celkovou rozechvělost. Prsteníčky jsem si přejela pod očima, abych odstranila

případně šmouhy od maskary – newyorským pětatřiceti stupňům ve stínu totiž neodolá ani ta voděnejodolnější řasenka –, vyndala jsem z kabelky tmavé brýle a namířila si to k Alexovi.

„Ahoj.“ Hodil kelímeček do odpadkového koše, sklonil hlavu a políbil mě. „Jak bylo u Erin?“

„Báječně,“ odpověděla jsem a natáhla se pro další, o něco delší polibek, po němž jsem musela zalapat po dechu. „Příště bys měl jet s námi. Provincetown je moc hezké městečko.“

„Víš, že nejsem plážový typ,“ řekl, vzal mě za ruku a odváděl ulicí. „A soudě podle tvých ramen, ty pravděpodobně taky ne.“

„No jo. Máš pravdu.“ Posunula jsem řemínek tašky přes úzké ramínko šatů a odhalila rameno v odstínu vařeného raka. „Měla bych se držet pod střechou až do září.“

„Hmm.“ Alex mi stiskl ruku. „To sice nebude úplně ladit s mými plány, ale v zásadě nejsem proti.“

Další zachvění.

„A jaké máš plány?“ zajímala jsem se, když jsme se pustili podél bloku k Alexovu bytu. Byl jen pět minut chůze od podzemky, ale v tom parnu mi i pět minut připadalo nesnesitelných.

„Naše kapela dostala nabídku k účasti na festivalu,“ vysvětlil Alex, vsunul ruku do těsné kapsy přiléhavých džinsů a začal lovit klíče, jenomže marně.

„Vážně? To je skvělý.“ Sáhla jsem do vnitřní kapsičky po straně kabelky, a když jsme stanuli přede dveřmi domu, vytáhla jsem svoje klíče. Převzal je ode mě s úsměvem, při kterém se mi doslova zastavilo srdce. Je až chorobné, jak moc se mi líbí. Vídám ho dennodenně a za nějaký čas ho přestanu vnímat, ale potom se na něj zničehonic úkosem podívám a vyrazí mi to dech, jako bych ho uviděla poprvé.

„Vidíš? Už proto potřebuju, abys bydlela se mnou.“ Ovinul mi ruku kolem pasu a přitáhl si mě pro další polibek, při kterém jsme se úkroky vpotáceli do domu. Díky klimatizaci mi po celém těle naskočila husí kůže. „Nebo si přestaň zapomínat klíče,“ zašeptala jsem a odtrhla sluncem podrážděné rty od jeho úst. Musím si koupit balzám na rty s vyšším SPF. „Pověz mi o tom festivalu.“

„Pověz mi, že jsem ti o víkendu chyběl,“ zašeptal on a palcem mi přeljel přes spodní ret.

Zarazila jsem se a na vteřinku sklopila oči na žabky. V podobných okamžicích si vždycky připadám jako naprostý idiot a v duchu se proklínám, že ihned neběžím na Manhattan, nenaházím všechny svoje věci do kufru a neutábořím se v Brooklynu.

„To víš, žes mi chyběl.“ Vzala jsem mu klíče z ruky a odemkla byt. „Usínal jsi každou noc s brekem?“

„Usínám s brekem každou noc, kdy tady nejsi se mnou.“ Usmál se na mě, zamířil k chladničce a vyndal z ní dvě ledová piva. „Ale protože se sem nechceš odstěhovat, budu to muset nějak přečkat.“

Hodila jsem tašku na jednu z odřených starých pohovek (pořád lepší než na podlahu) a otevřela si plechovku s pivem. Nastala ideální příležitost zahájit Rozhovor R, říct, že se *chci* odstěhovat, jenomže z toho mám trochu strach. Ale mlčela jsem.

Alex zmizel v ložnici, já jsem však za ním nešla. Místo toho jsem se rozhlédla po bytě. Mrňavá otevřená kuchyně byla zaneřáděná krabicemi od doneseného jídla a špinavými hrnky od kávy. Dvě obrovské nevzhledné pohovky stály obrácené k velkým oknům od podlahy ke stropu a za nimi ležel jako na dlani celý Manhattan, třpytící se v odpoledním slunci. Odsud se nezdál upocený, nenáviděný ani dusný. Vypadal přenádherně. A až mě znudí pohled na panoráma New York City – pokud je něco takového vůbec možné –, v rohu obýváku je velká plochá televizní obrazovka s digitálním videorekordérem, naprogramovaným k nahrávání všech mých zamilovaných pořadů.

Jsem opravdu směšná? Co strašného se může stát? Když se sem odstěhuju, v kuchyni bude míň krabic od pizzy a v koupelně víc lahvíček a ručníků. Každou noc budeme s Alexem společně usínat, každé ráno se vedle sebe probouzet, budeme odcházet a vracet se, společně se dívat na televizi, vařit, nakupovat, uklízet, nadávat, hádat se, přestaneme spolu spát, přestaneme spolu mluvit, začneme se navzájem podvádět a nakonec se budeme nenávidět.

Páni. Kecla jsem na pohovku vedle své kabelky. To nebyla zrovna pozitivní reakce na představu bydlení se svým báječným, báječným přítelem.

„Takže ten festival,“ zavolal Alex z ložnice. „Je to senzace. Už jsme tam jednou hráli, ale jsme pozvaní znovu. Máme vystoupit jako druhý v pořadí.“

„To je úžasný,“ křikla jsem a snažila se vyhnat si z pitomé lebky všechny rouhačské myšlenky. „Kdy to bude? Příští léto?“

„No... příští víkend.“ Alex se objevil ve dveřích. „To už tak úžasný není, co? Jedna kapela odřekla a my jsme první náhradníci.“

„Ale stejně,“ odmlčela jsem se a nechala se rozptýlit bicepsem, který vykoukl z rukávu, když se Alex opřel paží o zárubeň. „Je to lepší než nic. Ten festival bude tady, v New Yorku?“

„To je další věc.“ Odlepil se ode dveří a přistoupil k pohovce. „V Paříži. Ve Francii.“

„V Paříži? Ve Francii?“

„V Paříži, ve Francii.“

„Znáš snad jinou Paříž?“

„Paříž v Texasu.“

„Dobře, dobře, ty chytráku.“ Promnula jsem si čelo. „Takže ty jedeš příští týden do Paříže?“ Aspoň získám k dobru další dva týdny na to, abych rozumně zvládla celou tu stěhovací fobii.

„My jedeme příští týden do Paříže,“ opravil mě. „Doufám, že pojedíš taky. Myslím, že po tom, co se stalo v Los Angeles, tě tady nemůžu nechat samotnou.“

„V Los Angeles se nic nestalo.“ Plácla jsem Alexe přes stehno. Nechledě na jeho vtipkování o mém hodně nevydařeném pracovním výletu do L.A. jsem z té patálie pořád byla kapánek nesvá. Plně hrazený pobyt v Hollywoodu a interview se slibným mladým britským hercem, ze kterého se vyklubal homosexuál a který se mě pokoušel přemluvit, abych na veřejnosti vystupovala jako jeho partnerka, leckomu možná připadá zábavný – až na to, že jsem kvůli té taškařici málem přišla o práci, pracovní povolení i o Alexe. Proto je pochopitelné, že mě podobné narážky malinko dráždí.

„Jasně že ne.“ Alex mě popadl za ruce, aby mi zabránil v dalším fyzickém útoku. „Co kdybys náš společný výlet do Paříže pojala jako romantickou dovolenou? Ještě jsme spolu na žádné nebyli.“

„To je pravda,“ přisvědčila jsem. Pustil moje zápěstí a propletl si prsty s mými. „Do Paříže jsem chtěla jet už dávno.“

„Tys tam nikdy nebyla?“ zeptal se užasle. „Vždyť je to z Londýna kousek.“

„Jenže jsem při terénním cvičení ze zeměpisu spadla do džuzny a vymkla si kotník a tím pádem prošvihla jazykový kurz v Paříži,“ přiznala jsem. „Smůla, co?“

„Nevím, co je džuzna, ale vůbec mě to nepřekvapuje.“ Zlehka mě políbil na rty. „Víš, že tě miluju i přesto, že vyloženě přitahuješ průšvihy?“

„Děkuju.“ Nemohla jsem mu to mít za zlé. Má pravdu. Za jediný týden jsem rozbila dvě skleničky. „Nebude Paříž nestydatě drahá? Po L.A. jsem dočista na dně.“

Na dně, ale úchvatně oblečená, pomyslela jsem si. Dneska ovšem ne. „O nic se nemusíš starat.“ Alex mi začal zaplétat pramínek vlasů. „Přece bych tě nepřemlouval, abys jela se mnou, kdybych čekal, že si ten výlet zaplatíš sama.“

Zamračila jsem se. „Jenže já chci. Nestojím o to, abys za mě všechno platil. Víš, že taková nejsem.“

„A já myslel, že si každá dívka přeje, aby ji její přítel pozval na víkend do Paříže,“ řekl Alex a zatahal mě za vlasy. „Nebo je to jen výmluva a snažíš se z toho vyvlíknout stejně jako z našeho společného bydlení?“

„Z ničeho se vyvlíknout nesnažím,“ ohradila jsem se a osvobodila volně spletený copánek z jeho rukou. „Do Paříže jet chci, ale nechci, abys za mě platil. Já to nějak vymyslím. Ale jestli je ten festival příští víkend, budeme pryč na tvé narozeniny – veleslavné třicetiny.“

Jeho třicáté narozeniny visely ve vzduchu už několik měsíců, a zatímco se Alex tvářil, že je v naprosté pohodě, v podstatě tím dával najevo, že „z toho nemám dělat vědu“, což v chlapské hantýrce znamenalo „když to nevezmu na vědomí, jako by se to nestalo“. Tuhle typicky mužskou logiku ostatně uplatňoval při celé řadě činností.

Teď pokrčil rameny. „Kdo by nechtěl oslavit narozeniny v Paříži? Nahrávací společnost si přeje, abychom odehráli pár zahřívacích koncertů. Festival je v neděli, ale páteční večer si nechám volný a půjdeme

spolu na večeri. Nenapadá mě nic, co bychom nemohli podniknout v Paříži stejně dobře jako v New Yorku. Nebo ještě líp.“

Políbil mě na rty a čekal na odpověď. To byla záludná taktika, poněvadž věděl, že jak dojde na líbání, mám poněkud utlumenou mozkovou činnost.

„Já nevím. Říkám ti, v životě jsem v Paříži nebyla,“ podařilo se mi vypravit mezi polibky. „Kdy bychom měli odjet?“

„V pondělí.“

Vyprostila jsem si jeho ruce z vlasů a mírně se odtáhla, abych si vybavila, co je za den. To je jedna z nevýhod práce z domova. Nemáte sebe-menší ponětí o čase. „Dneska je úterý. Potřebuju si zorganizovat práci a uklidit byt a... A vůbec, Alexi, mám na to jenom šest dní.“

„Hrozně mě vzrušuje, když jsi takhle bystrá.“ Pokračoval v líbání, přemístil ústa na mé hrdlo a zatlačil mě do pohovky. „Nemáš důvod vyšilovat, Angelo. Zabal si věci, v redakci řekni, že budeš blogovat z Paříže, Vanessu nech v bytě samotnou a my dva prostě odjedeme. A jestli tě znervózňuje, že ti koupím letenku, můžeš to považovat za dárek k mým narozeninám. Kolikrát ti mám říkat, abys o všem tolik nemudrovala?“

„Řekni mi to aspoň ještě jednou,“ broukla jsem a vzdala to. Ovinula jsem mu paže kolem krku a uvelebila se na pohovce, zatímco mi jeho ruka putovala po stehně a vklouzla pod tenkou látku bavlněných šatů/tílka s hlubokým rozparkem. „Tak já jsem ti o víkendu chyběla.“

Když mě jeho horký dech zašimral na uchu, rázem mi znovu naskočila husí kůže. Tentokrát však z jiného důvodu.

„Ani si neumíš představit, jak.“

Kapitola druhá

„Co je to za kravál?“ zaúpěl Alex zpod přikrývky.

„Můj telefon.“ Vyhrabala jsem se z postele a se sakrováním se odpotácela za pípavým zvukem do obývacího pokoje. „Spi dál.“ Natáhla jsem paži do tmy směrem, kde jsem tušila pohovku, a nahmatala svůj vibrující mobil.

„Ano?“ ohlásila jsem se duchaplně.

„Ahoj, Angelo.“

„Hm?“ zabrblala jsem a vymnula si spánek z očí. Kolik je vůbec hodin?

„Angelo, tady je Cici. Z redakce. Tys byla ještě v posteli, ospalče?“

Nebylo divu, že mě to šokovalo. Kdybych měla jmenovat newyorskou bohyni pomsty, byla by to Cici, asistentka mé šéfové z redakce časopisu *The Look*, vysoká, hubená, nebezpečná dívčina, která se zoufale snaží držet krok s módou a která mě s gustem nenávidí. Na její důslednost jsem se vždycky mohla plně spolehnout. Až do dnešního dne. Do háje.

„Sprchovala jsem se.“ Úplně bezdůvodná lež. Podle hodin na nočním stolku bylo teprve půl deváté. Neexistoval sebemenší důvod, proč bych ještě nemohla být v posteli. Anebo...? Zapomněla jsem snad na něco?

„Co se děje, Cici?“

„Nic se neděje,“ zachichotala se. Regulérně se *za-chi-cho-ta-la*.

„Mary mě právě požádala, abych ti zavolala a zeptala se, jestli dneska zvládneš pracovní schůzku. Vlastně to není pracovní schůzka v pravém slova smyslu, prostě jenom setkání. Ve dvanáct. V Pastisu.“

Málem jsem upustila telefon. Mary Steinová, moje editorka ze Spencer Media, mě nikdy ani nevyprovodila z kanceláře, natož aby mě pozvala na oběd. „Samozřejmě,“ potvrdila jsem pochybovačným tónem.

„Tak to je super,“ dál se hihňala Cici. „Mary si přeje, abys věděla, že s vámi poobědvá pan Spencer, tedy ředitel Spencer Media. A... pova-

žuj to jen za dobře míněnou radu, ale měla by ses hodit do gala. Neber si na sebe nic z toho, v čem obvykle chodíš do redakce, ani to, v čem jsi už do redakce přišla. Jde o společenskou záležitost na úrovni.“

To je zkratka Cici, jak ji všichni známe a zbožňujeme. Než jsem se zmohla na jakoukoli reakci, zavěsila. Seděla jsem jen ve spodních kalhotkách na studené laminátové podlaze a civěla na město za oknem. Oběd s panem Spencerem čili ředitelem Spencer Media? Co to má znamenat? Musí jít o něco pozitivního, protože o žádném průšvihů neví.

Jediný průšvih jsem já, pomyslela jsem si, zvedla se ze země a zadívala se na svůj odraz v okně. Do Pastisu rozhodně nemůžu přijít v tílku, žabkách a s vrabčím hnízdem na hlavě. Teoreticky mi přeželelé vlasy nevadí, pokud zrovna nevyjadají, jako bych si je neumyla.

„Mám tady nějaký oblečení?“ zeptala jsem se ospalého Alexe a padla na všechny čtyři ve snaze objevit pod postelí zatoulané šaty nebo volnou tuniku.

„Určitě jsi sem v něčem přišla,“ zamumlal a zakryl si oči předloktím. „Vím, že věčně něco ztrácíš, ale přece jsi nemohla přes noc ztratit v dvoupokojovém bytě oblečení.“

„Velmi vtipné.“ Zpod Alexových džinsů a trika jsem vytáhla svůj žalostně zmuchlaný včerejší modýlek. „Práce volá. Mám jít s Mary na oběd do Pastis. Musím se jet domů převlíknout.“

„Kdybys bydlela tady, nemusela bys nikam jezdit,“ odpověděl Alex, aniž změnil polohu.

„Na tom něco je,“ ucedila jsem a vsoukala se do tílka. Naklonila jsem se nad Alexe, letmo ho políbila a něžně pleskla po tváři. „Zavolám ti.“

„Jasně, jasně.“ Usmál se, ale hluboké zelené oči neotevřel. „Vím, že pro tebe nejsem nic víc než povyražení do postele. Bezcitná britská lamačko srdcí.“

Zastavila jsem se ve dveřích, vklouzla do žabek a sledovala, jak se Alex schoulil do klubíčka pod tenké bílé prostěradlo. Jsem pitomá. Vedle té černovlasé rozcuchané hlavy bych se mohla budít každé ráno a nemusela se plahočit na Manhattan, abych si nalila na hlavu šampon kvalitní značky, použila kondicionér a vybrala si něco vhodného na sebe. Jak to, že chlapi mají jemné vlasy i bez kondicionéru? Je celý trh

s vlasovou kosmetikou jen prachspřstý podfuk? Teď nebyl čas přemýšlet o účincích Pantene. Potrásla jsem hlavou a snažila se soustředit.

„Máš v úmyslu odejít, nebo tam hodláš stát celý den a znervózňovat mě?“ zjišťoval Alex zpod prostěradla. Trhla jsem sebou a zvedla z pohovky kabelu.

„Už jdu,“ odpověděla jsem. „Už jsem pryč.“

„Mám večer přijít? Probrat tu Paříž?“ zavolal za mnou.

„Jasně,“ souhlasila jsem a zavřela za sebou dveře.

Nejdřív sprcha a Pastis. Pak Alex a Paříž.

Duševní příprava na nadcházející pracovní schůzku by byla mnohem snazší, kdyby mi cestou domů, při sprchování, převlékání z jedné šaty do druhých a nanášení zbytků kvalitnějších líčidel, která by mohla odolat dusnému vedru až do příchodu do Pastis, nevířily hlavou stovky různých děsivých scénářů. Z domu jsem vyšla v pampeliškově žlutých šatech od Phillipa Lima a zlatých sandálech zakoupených v L.A., zastavila jsem taxík a snažila se nemyslet na žádný z důvodů, které přiměly pana Spencera k dnešnímu setkání. Možná se jen chce seznámit s dívkou, která zpovídala a nakonec znemožnila Jamese Jacobse. Koneckonců o to stojí kdekdo. Přesněji většina žen, jak starých, tak mladých, co si mě prohlížely s neskryvanou necudností a pak mi kladly neskutěčně nemístné dotazy ohledně Jamesova přítele.

Anebo je velký fanda mého blogu. Blogu mírně zmatkářské anglické dívky žijící v New Yorku, která nesouvisle líčí svůj všednodenní život. Jasně. To by se zhruba šedesátiletému mediálnímu magnátovi mohlo líbit. Třeba je velký fanda alba Shakiry, na které jsem nedávno psala recenzi. Popřípadě je velký fanda Shakiry a moje recenze ho naštvála. Ale to určitě ne. Byla jsem nadmíru shovívavá. Zkrátka se nabízelo tolik možností, že nemělo smysl pokoušet se uhodnout tu pravou.

Celou cestu do centra jsem se modlila a doufala, že Cici nám rezervovala stůl uvnitř restaurace poblíž klimatizační jednotky, a ne venku u jednoho z těch mrňavých stolečků, kam se derou ti, co chtějí být vidět, a odkud je výhled na dláždění Meat District, ale když taxík zastavil u chodníku, zahlédla jsem Maryin přísný, ocelově šedý krátký

účes naproti neměně autoritativní hlavy se sněhobílými vlasy. Nejenže jsem dorazila jako poslední, ale ještě se budu potit na ulici jako dveře od chlíva. Skvělý. Snažila jsem se vystoupit z auta jako dáma... bohužel neúspěšně, protože se mi špička zlatého sandálu vklínila mezi dlažební kostky a já zakopla. V poslední chvíli jsem našťěstí chytila balanc, napřímila se, uhladila si sukni a nenápadně zamávala na Mary. Za její ohromné tmavé brýle jsem neviděla, ale vsadila bych se, že úsměv, kterým mě obdařila, jí k očím nedoputoval.

„Angelo Clarková, to je Robert Spencer.“ Zvedla se ze židle a představila nás, zatímco já jsem obkulhala stolek. Pan Spencer natáhl pravicí a převelice pevně mi stiskl ruku. Jauvajs.

„Těší mě, Angelo,“ řekl a naznačil mi, abych se posadila vedle Mary. „Musím přiznat, že jsem vás chtěl poznat už dávno. A buďte tak hodná, oslovujte mě Bobe.“

Vrhla jsem po Mary kradmý pohled, ale ta neměla čas odpovédět, protože právě vyprskla vodu zpátky do skleničky.

„Děkuju, hm... Bobe,“ odvětila jsem a pustila kabelku pod stůl, na zem mezi své nohy. „Moc ráda vás poznávám. Je to pro mě velká pocta. A čest, samozřejmě.“ Mary mě důrazně koplá do holeně dřív, než jsem mohla pokračovat. Taky dobře.

„To nestojí za řeč,“ pravil Bob nevzrušeně a pokynul číšníkovi, který stál vedle jeho židle, aby nám do tří velkých číší nalil bílé víno. „Na seznámení s vycházejícími hvězdami Spencer Media si vždycky čas najdu.“

Pozvedl skleničku. „Na vás, Angelo.“

„Děkuju.“ Pokusila jsem se nemyslet na to, co se stane, když vpravím do úplně prázdného a nervozitou sevřeného žaludku víno, a upejpvavě si cucla.

„Pan Spencer se chtěl s tebou setkat a pohovořit o jistých nových příležitostech,“ oznámila Mary a zavřela jídelní lístek, který očividně znala nazpaměť. „O příležitostech, které se netýkají tvého blogu ani časopisu *The Look*.“

„Opravdu?“ pípala jsem a zadívala se do neprůhledných skel jejích brýlí. To myslela vážně?

„Dámy,“ vložil se do řeči pan Spencer, otevřel jídelní lístek a položil

ho před sebe na stůl. „Mohli bychom si aspoň objednat, než začneme mluvit o práci?“

„Jistě, Bobe.“ Mary se upjatě usmála a napila se vína. Zvláštní. V životě jsem ji neviděla jinde než v kanceláři, ale teď mi připadala kapánek vyvedená z konceptu. Po pravdě byla celá tahle situace poněkud zvláštní. Zmocnil se mě pocit, jako bych byla na večeri se svými rodiči, kteří se spolu začali hodně škaredě hádat. Na vysvětlenou dodávám, že každý, kdo se někdy pohádal s mou mamkou, o to podruhé nestál.

„Už jste byla v Pastisu, Angelo?“ zeptal se Bob.

Zavrtěla jsem hlavou a polkla doušek vína. Usoudila jsem, že udělám líp, když budu držet jazyk za zuby, kdykoli to bude možné.

„V tom případě vám doporučuji jako předkrm hřebenatky a pak snad *pastu puttanesca*.“ A zavřel jídelní lístek.

„Víte, že *pasta puttanesca* znamená těstoviny podle kurvy?“ vyletělo mi z pusy bez přemýšlení.

Mary se zase rozkašlala, pro změnu do skleničky s vínem.

„Tak připravovaly těstoviny neapolské prostitutky, když se vrátily... z práce.“ Koukla jsem na Mary, pak na Boba a zase na Mary. A sakra. Měla jsem se držet původního plánu a mlčet.

„Tak možná *moules frites*,“ řekl Bob tiše.

Než jsem stihla přikývnout, začal vyzvánět něčí telefon. Bob odsunul židli a vyndal z kapsy saka miniaturní mobil. „Je mi líto, dámy. Omluvíte mě na okamžik?“

„Jistě, Bobe,“ opakovala Mary, tentokrát skrz zaťaté zuby.

Když se Bob vzdálil, podivila jsem se: „Jak může mít na sobě sako?“ Otočila jsem se na židli a dívala se, jak poodešel na roh ulice. „Vždyť je přílišný vedro.“

„Být tebou, nepila bych tak rychle, Angelo,“ pronesla Mary varovně a nalila mi plnou sklenici vody. „To není společenský oběd.“

„Do háje. A já tolik, tolik doufala, že jo.“ Zdráhavě jsem vyměnila poloprázdnou (!) sklenici vína za náprstek vody. „Tak co to je?“

„Pro mě velká nepříjemnost, když to chceš vědět.“ Mary vyprázdnila svou sklenici, a když jsem na to zareagovala povytaženým obočím, gesto opětovala. „Žádný strach, já pít umím. Tohle, Angelo, je ,tvoje

velká příležitost'. Jedna z Bobových vnuček je podle všeho tvou ‚nadšnou fanynkou‘ a nejspíš si myslí, že bys měla dělat ‚legitimní novinářinu‘ pro další Spencerovy časopisy, jako je *Icon* nebo *Belle*.“

„Legitimní novinářinu?“ Nelíbilo se mi, kolikrát doprovodila poslední větu naznačenými uvozovkami. „*Belle*? Oni chtějí, abych psala pro časopis o módě?“

„Nejspíš ano. Sama nevím, co si o tom mám myslet, tak se mě neptej.“ Nalila si další dvoudecku. „Jsem tady jenom proto, že jsem se to dověděla od Cici. Pro jistotu jsem pak zatelefonovala Bobovi, abych zjistila, co se to sakra děje.“

„Tak moment. Jak se o tom dověděla Cici?“ Teď jsem byla namouduši popletená.

„Cici Spencerová je jedna z Bobových vnuček.“

Rázem jsem vystřízlivěla. „No jasně...“

„Snad si nemyslíš, že ji zaměstnávám kvůli jejím krásným očím?“ Mary naznačila jisté srozumitelné gesto. „Já a Bob jsme staří přátelé.“

Měla jsem co dělat, abych znovu nepovyřádila obočí. Staří přátelé. Proutník jeden...

„Ale Cici mě nenávidí,“ namítla jsem a vyměnila vodu za víno. Nejvyšší čas na něco silnějšího. Na druhou stranu, mám-li zachovat kamennou tvář a držet jazyk za zuby, neměla bych se alkoholu ani dotknout. „Proč řekla dědovi, aby mi obstaral další práci?“

„O nenávisti nemůže být řeč.“ Mary mi dolila vodu. „Cici ti prostě závidí. Ví, že je moje asistentka jen díky tomu, kdo je její dědeček. Do redakce se snaží dostat už od vyšší střední, ale i Bob si uvědomuje, že jeho vnučka nedokáže dát dohromady ani větu.“

„Aha. Páni. To je zlý.“

„Ne abys ji začala litovat, Angelo. Je to mrcha. Hodila by tě přes palubu v okamžiku, kdy by měla pocit, že může získat tvou práci.“

„To dává smysl,“ přikývla jsem a pučící sympatie k Cici odsunula na slepou kolej. „Ale proč mě doporučila módnímu časopisu?“

„Čekala jsem, že ztratí zájem a vrhne se na svěřenecký fond jako její sestra, ale ta holka se očividně tak snadno nevzdává.“ Mary kývla k Bobovi, který se vracel ke stolu. „Její výdrž by na mě udělala dojem,

kdyby pracovala pro někoho jiného než pro mě. A nebuď labuť, Angelo. Nedoporučila tě ona, ale její pokrevní příbuzný.“

Bob se posadil naproti mně a číšník nám naservíroval předkrm. Jídlo vypadalo znamenitě, jenže mě zničehonic přešla chuť.

„Omlouvám se, dámy. Požádal jsem svou sekretářku, aby mi příštích pár hodin nepřepojovala žádné hovory. Máte mě plně k dispozici,“ prohodil Bob s dalším zářivým úsměvem.

„To se mi ulevilo,“ zamumlala Mary a vrhla se na hřebenatku.

Nervózním pohledem jsem těkala z jednoho na druhého. Bobův dobrotivý úsměv kolidoval s Maryiným okatě podebraným výrazem. Sáhla jsem po víně. Čert to vem.

„Dovolíš?“ pravila Mary, vytrhla mi láhev z ruky a nalila mi do sklenice pár úsporných kapek.

Že tahle schůzka nebude trapas? No, to si ještě povíme.

U kávy se Bob konečně dostal k věci. „Nevím, jestli to tušíte, Angelo, ale jedna má vnučka je vaší obrovskou fanynkou.“ Mary odmítla dezert i za mě. Bestie.

Zafoukala jsem do cappuccina a nejistě se usmála. Na kávu bylo pořád vedro, jenže jsem měla pocit, že dietní cola se pro tuhle situaci nehodí. „Opravdu? To jsem nevěděla,“ lhala jsem, doufejme přesvědčivě.

„Ano. A Mary váš styl psaní vychvaluje až do nebe.“

„Opravdu?“ Tentokrát jsem úžas předstírat nemusela. „Vážně?“

„Vážně,“ potvrdila Mary nabručeně. „Tvůj blog je moc vydařený.“

„I ten váš článek pro *Icon*, Angelo. Četl jsem ho, a skutečně je moc dobrý. Máte smysl pro humor a píšete s lehkostí.“ Bob odložil šálek s kávou. „Podle toho, co mi Mary řekla, momentálně pro nás pracujete jen na částečný úvazek. Jako přispěvatelka.“

„Do redakce nechodím, to je pravda,“ kývla jsem a snažila se dešifrovat Maryin výraz, který zdatně skrývala za maskou pokerového hráče. „Ale moje pracovní povolení závisí na člancích pro *The Look*, takže...“

„Zkrátka a dobře, dělá pro nás, Bobe, tak koukej vyklopit, co máš na srdci,“ přerušila mě Mary. „Chceš ji zlanřit, je to tak?“

„Kdepak,“ zavrtěl hlavou a zakryl jí ruku svou dlaní. „Víš, že jsem se

ti nikdy do ničeho nemíchal. Ale mám za to, že bude jen v Angelině zájmu, když trochu roztáhne křídla. Získá širší zkušenosti v našem mediálním světě. Myslíte, že byste o to měla zájem, Angelo?“

Skousla jsem si ret a přikývla. Obávala jsem se, že kdybych vydala nějaký zvuk, Mary mi vychrstne do obličeje espresso. V šálku už sice moc kafe neměla, zato se pořád zdálo pekelně horké.

„To je fantastické. Tak to byste se příští týden mohla sejít s týmem *Belle*,“ navrhl Bob. „A možná by bylo vhodné, kdybyste si předem připravila pár nápadů. Víím, že Emilia se s vámi touží seznámit.“

Tentokrát jsme se my dvě děvčata zakuckala kávou v tandemu. O Emilii Kittové, editorce časopisu *Belle*, měsíčníku věnovaného módě, je známo, že se netouží seznámit s nikým. A to doslova. Před pár týdny jsem měla pracovní setkání s Mary a všimla jsem si, že ve vstupní hale čeká Angelina Jolie. Když jsem odcházela, pořád tam čekala. Na Emilii.

„To, co teď řeknu, vyzní nejspíš hloupě, ale příští týden mám v plánu strávit v Paříži,“ oznámila jsem, aniž jsem věděla, jestli dělám nebo nedělám chybu. „Celý týden. Od pondělka.“

„Vážně? A odkdy to máš v plánu?“ zeptala se Mary.

„Teprve od včerejška.“ Úpěnlivým pohledem jsem ji požádala o pomoc. Bobův výraz se během oběda příliš nezměnil, a tak jsem neměla páru, co si myslí. „Můj přítel tam oslaví třicáté narozeniny.“

Nikoho to neohromilo.

„Je členem jedné kapely a mají hrát v Paříži na festivalu.“

Ticho. Bob si mě teď měřil, jako bych byla hysterická fanyнка.

„Napadlo mě, že by to hodně pomohlo mému blogu. Copak se nezvedla návštěvnost, když jsem byla v L.A.?“

„To ano, ale když jsi byla v L.A., taky o tobě psaly všechny bulvární společenské rubriky,“ připomněla mi celkem zbytečně Mary. „Hodláš ze sebe v Paříži udělat mezinárodní atrakci?“

„V tom prvním případě jsem to vůbec neměla v úmyslu. Tak jak to mám vědět?“ bránila jsem se chabě.

„Já si myslím, že je to skvělá souhra okolností,“ ozval se Bob, čímž konečně přerušil mrazivé ticho, které vzniklo mezi mnou a Mary. „Emilia plánuje za několik měsíců vydání evropského čísla. Možná

byste do něj mohla přispět jakýmsi pařížským průvodcem od zasvěcené osoby, zaměřeným na méně známé turistické taháky a podniky navštěvované místní mládeží.“

„To bych mohla zvládnout,“ souhlasila jsem opatrně.

„V tom případě se s týmem *Belle* sejdete už zítra, Angelo,“ rozhodl Bob a nečekaně vstal od stolu. „Zařídím, aby vám odpoledne zatelefonovala Emiliina asistentka.“

Mary si stoupla stejně nečekaně, a protože jsem nevěděla, co mám dělat, napodobila jsem ji a přijala Bobovy přehnaně dramatické vzdušné polibky.

„Moc mě těší, že jsem vás poznal, Angelo. Mary, tebe vidím rád vždycky.“ S úsměvem vykročil k dlouhé černé limuzíně, která právě zastavila před restaurací. Mary sklesla zpátky na židli a jedním douškem vyprázdnila vinnou sklenku.

„Skrblík jeden. Ani nezatáhl účet.“ Zavrtěla hlavou a z obrovité kabelky vyndala velkou peněženku. „Doufám, že jsi spokojená, Angelo Clarková.“

„A měla bych být?“ zeptala jsem se a snažila se přijít na to, co se před chvílí seběhlo. A jestli Mary spí s Bobem. Poněvadž někdy v minulosti s ním stopro spala.

„Psát pro *Belle* není totéž jak psát blog pro mě.“ Přivolala číšníka a odevzdala mu černou amexku. „Musíš přesně vědět, co děláš.“

„Jsem si jistá, že průvodce Paříží napsat dokážu,“ ujistila jsem ji. „Zvládnu to. Anebo si myslíš, že ne?“

„Víš, že tě mám ráda, Angelo,“ řekla Mary a opatřila útržek s potvrzením o platbě svým složitým podpisem. „Ale jestli to zvoráš, nedokážu ti pomoci. Holky v *Belle* nejsou jako holky v *The Look* nebo v *Icon*.“

„Ale chtějí, abych pro ně pracovala.“ Nevypadalo to příliš slibně. „Vždyť to byl jejich nápad, ne?“

„Byl to Bobův nápad,“ opravila mě Mary. „Ba co hůř, byl to nápad jeho vnučky. Než půjdeš na tu zítřejší schůzku, měla bys vědět, že ve srovnání s Cici jsou tamní dívky dvanáctihlavé saně. Aby získaly flek v redakci, všechny do jedné pohřbily něčí kariéru nebo se vyspaly nejmíň se třemi ženatými chlapy.“

„To zní neškodně.“

„To nejhorší si nechávám pro sebe. Ale pamatuj si, že je to banda podrazáckých potvor.“ Mary vrátila peněženku do kabelky. „Nebude se jim líbit, když vpluješ do dveří s pověřením psát o Paříži, aniž sis předtím zlomila nehet při datlování aspoň o newyorském Týdnu módy. A ne že by si některá z nich někdy nehet zlomila. Snad jen když se pokoušela vyškrábat někomu oči.“

„Zatracená práce.“ Zhluboka jsem se nadechla. „Nedá se z toho nějak vycouvat?“

„Teď když se do toho vložil Bob, tak ne.“ Mary se zvedla. „Hele, Angelo, nechci být zbytečně cynická. Třeba to klapne. Hlavně měj otevřené oči? Jasný? A před tou zítřejší schůzkou by ses měla nechat ostříhat.“

Tak jo, pomyslela jsem si, prohrábla si vlasy a s povzdechem zhodnotila roztřepené konečky. Aspoň si ten týden v Paříži jaksepatří užiju.

Kapitola třetí

O tři hodiny později, po narychlo domluvené schůzce v kadeřnictví, několika litrech ledového čaje a poté, co jsem v Central Parku objevila poslední volný kousíček stínu, jsem se začala prokousávat *Stručným průvodcem Paříží*, vedle sebe již upatlané brožury *Lonely Planet* a *Wallpaperu*. Do notesu jsem si poznamenávala jednu adresu za druhou a přitom mi v hlavě vyskakovaly obrázky sebe a Alexe při loudavých procházkách po březích Seiny: on v černé polokošili a s cigaretou v ruce, já v nadmíru šikézních pruhovaných pletených šatech a baretu. Někdy jsem držela bagetu; jindy jsem nás přenesla na vrchol Eiffelovky. Něco na způsob Toma Cruise a Katie Holmesové, jen o něco míň děsivé.

Ze snění mě vyrušilo protivné pípání. Rozhlédla jsem se, ale kdovíproč všichni civěli na mě. Trvalo chvíli, než jsem si uvědomila, že mi zvoní telefon, a pár trapných vteřin, než jsem ho vylovila ze dna kabelky.

„Ano?“

„To je Angela Clarková? Tady Esme z časopisu *Belle*. Zítřka v devět dopoledne máte schůzku s Donnou Gregoryovou. V recepci *Belle* buďte v osm čtyřicet pět, prosím.“

„Hm. Samozřejmě.“ Esme z časopisu *Belle* byla velmi komisní.
„Bude tam taky Emilia?“

„Prosím?“ Esme z časopisu *Belle* malinko znejistěla.

„Emilia. Bob... Pan Spencer říkal, že se se mnou touží seznámit,“ vysvětlovala jsem a připadala si jako idiot.

„Aha. Ne.“ Esme z časopisu *Belle* mi potvrdila, že vskutku *jsem* idiot.
„Víte, jak se k nám dostanete?“

„Ano. Pracuju totiž pro *The Look*, takže –“

„To je milé. Na shledanou zítřka v osm čtyřicet pět,“ potvrdila Esme z časopisu *Belle*. Načež zavěsila.

Lehla jsem si na trávu a zamžourala do ostré sluneční záře. Tohle bude chtít trochu promyslet. Psát vlastní blog je bezva, ale psát pro *Belle*? To je jednoduše senzace! *Belle* čte přece každý. Je to mezinárodní časopis s obrovským nákladem. Mary byla jedovatá určitě jenom proto, že měla vztek na Boba, který se jí pletl do řemesla. Koneckonců to je pochopitelné. Prostě se jí nelíbí, když chce někdo zaměstnat její dvorní příspěvatelku v konkurenční redakci. TheLook.com jsou *internetové* stránky, kdežto *Belle* jsou *tištěné* stránky nejžádanějšího celosvětového měsíčníku o módě. V sázce je tolik, že se nemůžu starat o to, jestli urazím Maryino ego, takhle bych se daleko nedostala. Když jsem dělala ten rozhovor s Jamesem Jacobsem, slibovala mi Mary hory doly, ale zatím je ticho po pěšině. A kde je můj pravidelný sloupek v *The Look*? Pořád je jenom „předmětem diskuse“. *Tohle* je šance, kterou nesmím promarnit, natož zvorat.

Mobil byl ještě zahřátý od krátkého rozhovoru s Esme, když se mi v ruce rozvibroval znovu.

Už ses dala ostříhat? Minulý týden jsi vypadala příšerně xoxo

Jenny, jak jinak. Podívala jsem se na hodinky, abych zjistila časový rozdíl mezi New Yorkem a Los Angeles. Tady je pět odpoledne, tam dvě. Jak znám Jenny, teprve vstala. Moje nejlepší přítelkyně a nejuděsnější spolubydlící, Jenny Lopezová, je v L.A. už pět měsíců, a soudě podle plynulého přísunu fotografií, které mi posílá, se docela dobře baví. Pokud ovšem někdo považuje za zábavu mejdany s popovými hvězdami, poflakování s debutujícími celebritami a „pracovní“ nákupy čtyřiaadvacet hodin denně sedm dní v týdnu s cizí kreditní kartou. Osobně jsem přesvědčená, že Jenny je ve svém živlu. Bez stejnojmenného hurikánu v bytě mi sice jde práce mnohem líp od ruky, ale ukrutně se mi po Jenny stýskalo. Bez ohledu na nepřetržitý proud textových zpráv, e-mailů, telefonátů – a od té doby, co si pořídila laptop, také videohovorů – mi bez ní New York někdy připadá prázdný. Ani reality show *Amerika hledá topmodelku* není bez jejího halasného pokřikování „Usmívej se i očima, náno!“ to pravé ořechové. Člověka potěší,

že jí za všech okolností leží na srdci zásadní věci života. Překulila jsem se na břicho a rychle odepsala:

ANO. Hádej, co je nového? Příští týden jedu s Alexem do Paříže!

Zatímco jsem čekala na odpověď, ujistila jsem se, že mi sukně pořád zakrývá spodní kalhotky. Není snadné zachovat důstojnost, když vás napadne vzít si mini těsně pod zadek.

BEZVA. Co ta Paříž? Je to tutovka? Výlet s podtitulem Juchú-
-budeme-bydlet-spolu?

Odmlčela jsem se a sepnula si gumičkou čerstvě zastřiženou kšticí. Fakt, že jsem se zbavila roztržených konečků, je super, ale na to, abych nechala rozpuštěné vlasy rozhozené na krku, bylo přece jen moc velké horko.

Jenom výlet. Zavoláme si x

Jen co se mi podařilo zaujmout poněkud nepohodlnou pozici, v níž nehrozilo nebezpečí nápadného předvádění spodního prádla, a přece mě aspoň prozatím ochránila před sluncem, prolisovala jsem telefonní adresář ve snaze najít někoho, s kým bych si mohla popovídat, aniž bych se přitom musela pohnout.

Ahoj, Lou, jsi ještě vzhůru? A x

Než jsem stačila odeslat další zprávu, mobil se znovu rozbzučel a na displeji se objevilo Louisino jméno.

„Ahoj!“ vyhrkla jsem nadšeně. „Jak se máš? Co děláš?“

„Ahoj,“ odpověděla Louisa do sršivého praskání na lince. „Sedím u internetu a pokouším se najít dodavatele občerstvení pro výroční oslavu naší svatby.“

Louisa je už od dětství moje nejlepší přítelkyně, ale naposledy jsem ji viděla, když jsem jí čirou náhodou pokazila svatební hostinu. Jejímu novomanželu Timovi jsem ruku samozřejmě zlomit nechtěla, ale trochu mě rozrušilo, že jsem načapala svého snoubence s nějakou courou na zadním sedadle našeho range roveru. Pak jsem si sbalila fidlátka a ještě týž den utekla do New Yorku. To by přece udělal každý. Nebo ne...?

„Proboha, to už je rok?“ Nemohla jsem tomu uvěřit. Tolik se toho seběhlo. „Strašně rychle to uteklo.“

„Jo, je to rok,“ potvrdila Louisa. „Myslíš, že jsi připravená na repete?“

„Myslím, že ne. Chystáte megamejdan?“

„Jo. Tima napadlo,“ připadalo mi, že volí slova velice rozvážně, „že bychom si mohli připomenout ten loňský... ohňostroj.“

„Jasně.“ Sevřela jsem rty do tenké linky. „Uklidni ho, že se mě nemusí obávat. Budu totiž v Paříži.“

„Ty jedeš do Paříže?“ vyjekla Louisa. „To je do Londýna kousek! Tak to rozhodně musíš přijet.“

Oddálila jsem telefon od ucha. „Ráda bych.“ Dneska lžu už od rána. „Jenomže Alexova kapela hraje v Paříži na festivalu a já mám napsat článek pro *Belle*, takže se nejspíš neutrhnu.“

„Fakt? Pro *Belle*? Páni!“ Louisa vydala tlumené zavrnutí, které jsem se rozhodla ignorovat. „Když už budeš *tak* blízko, *musíš* přijet na návštěvu. Co na to říkala tvoje máma?“

„Máma na to neříkala nic, protože jsem jí to ještě neoznámila. A nejsem si jistá, jestli to vůbec udělám, takže pokud ji uvidíš, nezmiňuj se o tom.“

„Ach, Angelo.“ Tušila jsem, že bude následovat poučná lekce. „Já vím, že s tvou mámou je někdy dost těžký porízení, ale strašně se jí po tobě stýská.“

„Špatný tah, Lou. Licitace prostřednictvím mojí mámy mě k proviniálnímu návratu nepřesvědčí. A zrovna ty bys to měla vědět,“ varovala jsem ji. „A vůbec. Od té doby, co s tátou začali chodit do počítačového kurzu, se jich nemůžu zbavit. Vědělas, že používají Skype?“

„Jo,“ přitakala Louisa. „V supermarketu to věčně probírá s mojí mámou. Tak Alex má hrát na festivalu? Pořád se mi nechce věřit, že

chodíš s rockovou hvězdou. Je to romantický? Už pro tebe napsal nějakou písničku?“

„Alex není žádná rocková hvězda,“ uvedla jsem na pravou míru. „Je to prostě Alex.“

Cítila jsem, jak rudnu. Není to tak docela pravda. Ve skutečnosti jsem dočista vedle z toho, že Alex hraje v kapele. Ukrutně ráda sleduju, s jakým nasazením interpretuje skladby, které složil pro mě. A ukrutně ráda vidím sál plný hipsterů, kteří si spokojeně hladí bradu, a nyvooké dívky s výsměšným tetováním a v retro oblečení, které na něm visí pohledem, zatímco on dělá něco, co miluje, něco, v čem je nedostižný. Ale ve skutečnosti nejsem na kolenou proto, že je rocková hvězda. Dostává mě, že ačkoli nesnáší čaj, pravidelně ho kupuje, aniž si o to musím říkat, nahrává mi všechny epizody *Super drbny* včetně repríz, a... jak při skládání nové písničky sedí na zemi v obýváku se zkříženými nohama a akustickou kytarou, ofinu do čela, jazyk vysunutý z koutku úst, vedle sebe plechovku dietní limonády Dr Pepper. Všední dny nemají s rock'n'rollem nic společného, a možná proto jsou naprosto báječné.

„Jo. Jasně,“ řekla Louisa nepřesvědčivě. „Ale dělá ti to dobře, vid’?“

„Možná.“ Nemá smysl jí lhát. „Požádal mě, ať s ním bydlím.“

„Páni, vážně? Tak brzo?“

„Není to brzo. Známe se už rok,“ připomněla jsem, překvapená, že existuje někdo, kdo nešílí radostí a nesnaží se mi okamžitě zabalit a odstěhovat všechny věci.

„Ale od začátku to tak slibně nevypadalo, že ne, kotě?“ prohodila Louisa diplomaticky. „Jen nechci, abys něco uspěla. Nejsi tam přece osamělá. A víš, že se vždycky můžeš vrátit domů. Kdykoli. Stačí slovo, a přichystám ti tvůj starý pokoj.“

„Louiso, uklidni se, všechno je v pořádku.“ Díky bohu za ni. „Nic se neděje a nic neuspěchávám. Namouduši. Ještě jsem se ani nerozhodla, jestli se k němu odstěhuju.“

„Mám o tebe starost. To je všechno,“ řekla Louisa. „A když ty nemůžeš přijet sem, já přijedu za tebou. Uděláš si volné odpoledne na oběd? Budeš v Paříži i v sobotu?“

„To je úžasný,“ zajásala jsem, zničehonic nadšená představou, že uvidím Louisu – ale ne na svatbě nebo na svatební hostině ani při oslavě výročí svatby, zkrátka při žádné slavnostní příležitosti, která by s její svatbou jakkoli souvisela. „Už se na tebe těším.“

„Senzace!“ vyjekla znovu Louisa. „A aby to bylo náležitě kýčovitý, dáme si sraz pod Eiffelovkou nebo na některým jiným profláklým místě.“

„Tak jo. Platí.“ Usmála jsem se. Přesně tak by to chtěla Jenny. Běda, kdyby se tyhle dvě někdy ocitly společně na jednom místě. Hrozila by imploze vesmíru nebo jiná globální katastrofa. „Pořád mi nějak nedochází, že utekl celý rok.“

„Já vím,“ přisvědčila Louisa. „Než jsi mě nechala mému osudu, neodloučily jsme se od sebe na dýl než na čtyři dny.“

„Nanejvýš na tři.“ Žasla jsem, jak mě to najednou sklíčilo. Po domově se mi tolik nezastesklo od chvíle, co jsem přijela do New Yorku, na podobné věci jsem prostě neměla čas. „Až budu v Paříži, napíšu ti. Chybíš mi, Lou.“

„Ty mně taky, kotě. Nemůžu se dočkat, až tě uvidím. A možná bys mi mohla předvést ke schválení tu svou nerockovou hvězdu.“

Sešpulila jsem rty. „Jo. Každopádně. Pokud nebude mít zrovna zkoušku nebo něco podobného.“ Je normální, že se mi tímhle způsobem přičí míchat své dva životy? „Ozvu se ti.“

Hovor jsem ukončila s úsměvem. Těšila jsem se na Louisu. Těšila jsem se na Paříž. Těšila jsem se na práci pro *Belle*. Těšila jsem se na výlet s Alexem... Tahle středa nakonec nebyla tak tragická, jak zpočátku vypadala.

Po další lenivé hodině v parku doputovalo slunce na můj bezpečný plácek a přimělo mě vstát a odploužit se domů. Moje současná spolubydlící Vanessa měla službu v recepci hotelu Union, a v bytě bylo nepřijemné ticho a neuvěřitelné vedro. Praštila jsem do klimatizační jednotky trčící z okna obývacího pokoje, z mrazničky vyndala vodovou zmrzlinu na špejli a usadila se k laptopu. Co asi *Angelina dobrodružství* odhalí dnes? Přihlásila jsem se na stránky TheLook.com a proklikala se odkazy na svůj blog.

Když jsem skoro před rokem začala psát, působilo mi obrovské potíže náležitě utřídit a zformulovat myšlenky, nemluvě o tom, že bylo velice ošidné vyličít, co se děje v mém životě, a zveřejnit to na webu, který si může přečíst celý svět. Teď mě to vyloženě očistovalo. Při psaní blogu jsem si skutečně pročistila hlavu a leccos dostalo smysl. Naučila jsem se rozlišovat, co můžu a co naopak nemůžu zveřejnit, a jak se mám podělit o konkrétní události, aniž prozradím něčí tajemství. Dostávala jsem převážně přívětivé komentáře i e-maily – rozhodně mě nikdo nehonil po ulici s planoucí pochodní a vidlemi. A mámu čtení mých příspěvků časem přestalo bavit. Bohudíky.

Jala jsem se zaplňovat prázdnou bílou plochu.

Angelina dobrodružství: Ó la la

Dnešní den byl jedním z těch, kdy se všechno semele najednou. Můj přítel mě pozval do Paříže, měla jsem veledůležitou pracovní schůzku, která vyústila ve veleuzrušující nový projekt, domluvila jsem si rande se svou dávnou přítelkyní z Londýna – a nechala jsem se ostříhat. Zkrátka Velký den.

Samozřejmě v porovnání s ohromně dramatickou událostí, jakou bylo zkrácení vlasů o půldruhého centimetru vítězí Paříž na celé čáře. Víím, jak je ostudné, že jsem tam ještě nebyla, zvlášť když jsem pět let žila v Londýně, ale (juchú) teď tam jedu! A (ach ach) se svým chlapcem. Jinak se do Paříže snad ani nejezdí, mám pravdu? Romantické procházky po levém břehu Seiny, držení za ruce před Notre-Dame, západ slunce z vrcholku Eiffelovy věže. Jenže mi trochu dělá starost oblečení. Moje znalosti Paříže víceméně končí filmy Usměvavá tvář, Páni mají radši blondýnky a Dábel nosí Pradu (zhlédla jsem pouze poslední třetinu). Čili buď černý rolák a tříčtvrteční kalhoty, nebo haute couture. Hmm. Sacre bleu.

Takže, zatímco se pokusím vyřešit šatní krizi, napište mi, jestli pro mě máte nějaké užitečné rady. Chci přesně vědět, kde mám popíjet horkou čokoládu a kde ukořistit nejlepší bagety. Samozřejmě vřele uvítám jakákoli doporučení ohledně nákupů. Mé srdce volá po značce Chanel,

ale můj rozum a kreditní limit po bleším trhu. Pro jistotu mi prozradte tip na obojí, a až půjde do tuhého, zodpovědně to zvážím...

Ale než začnu seriózně přemýšlet o cestě do Paříže, musím absolvovat rande s děvčaty z *Belle*. Snad abych tedy hodila na papír hrubou osnovu „zasvěceného průvodce“. A rozhodně by nebylo na škodu poohlédnout se po nějakém tom pařížském zasvěcenci. Pravděpodobně bych se měla na tři hodinky usadit u laptopu a prosévat informace na internetu... Zabrousila jsem na všechny povinné stránky, jako jsou *Time Out Paris*, Gridskipper nebo Citysearch, a začala smolit stručnou anotaci. Za pár hodin jsem měla... Zkrátka... *něco* jsem měla. Z touhy po další inspiraci jsem si svlékla zmačkané mikrošaty a vklouzla do pruhovaného tílka značky Splendid a spodních kalhotek Hello Kitty. Pro jakoukoli jinou kombinaci bylo přílišné horko. Z chladničky jsem vzala plechovku dietní coly, uvelebila se na pohovce a vyhrabala zpod polštářů dálkový ovladač. Rozhodně si zasloužím čtvrt hodinku bulvárního zpravodajství na kanálu *E!* – nebo půlhodinku. A potom jednu epizodu ze série *Amerika hledá topmodelku*.

Dvě hodiny nato jsem se provinile zadívala na ztemnělou obrazovku notebooku a snažila se přesvědčit sama sebe, že existuje fenomén zvaný „zbytečně přehnaná příprava“, načež jsem znovu zakotvila pohledem na televizoru. Je neuvěřitelné, k čemu všemu se dokážu přemluvit.

Nazítří ráno už nebylo tak snadné namlouvat si, že přehnaná příprava je omyl. S rozhodnutím vyhnout se pro tentokrát zákeřné pasti pozdního vstávání, kdy si z nedostatku času jen počmárám obličej tužkou na oči, jsem se probudila brzy a s jasnou myslí, umyla jsem si hlavu, dospělácky se nalíčila a vybrala model nanejvýš vhodný pro *Belle* – jednoduché, nebesky modré pouzdrové šaty, na které mě Jenny upozornila v jednom retrokrámku ve Williamsburgu. Byla jsem přesvědčená, že ani ty největší mrchy z oděvní branže na nich nedokážou najít sebelepší chybu. Nemůžou být od nevhodného návrháře, protože od žádného návrháře *nejsou*. Ne že by mi záleželo na tom, jak budou holky z *Belle* smýšlet o mém módním vkusu – mám přece za úkol napsat článek o nejtrendovějších kolekcích předváděných na módních přehlídkách

v Milánu, je to tak? A kromě toho – pomyslela jsem si, když jsem uložila průvodcovský tahák do své nejúchvatnější, nejelegantnější světle modré kabelky od Marka Jacobse (Tak jo. Malinko mi na jejich názoru záleželo.) – viděla jsem *Ošklivku Betty*, viděla a četla jsem *Ďábel nosí Pradu*. Není možné, aby děvčata z *Belle* byla *takhle* záštipná. Jistě, Mary je šmahem odsoudila, ale je fakt, že svou šéfovou jsem nikdy neviděla v něčem jiném než v džínsech a konverskách. Nejspíš nesnáší nafintěné ženské. Bude to v suchu. A mám Bobovu podporu. Můj skvělý kámoš Bob. Bobity, Bob, Bob. Nejspíš jsem regulérně zešílela...

Naposledy jsem se podívala do zrcadla, uhladila si vlasy a setřela malilinkatou šmouhu od maskary. Zvládnu to. Pro *The Look* píšu už celý rok. Mám svůj pravidelný sloupek v britském časopise. Dělal jsem rozhovor s filmovou hvězdou, prokristapána. A oni po mně chtějí *jenom* průvodce Paříží. Průvodce městem, které navštíví jen pár z těch, co si tenhle časopis přečtou. Bude to pohoda. Přesněji hračka.

„Rozhodně to nebude hračka,“ vyštěkla na mě Donna Gregoryová, v ruce zmuchlaný list papíru s mou osnovou. „Čtenáři *Belle* nestojí o katastrofální, zjevně turistický článek o návštěvě Eiffelovy věže a projížďce lodí po Seině. Naši čtenáři chtějí poznat ty nejexkluzivnější a nejstylovější skryté tváře Paříže. Nezajímá je, kde mají podle stránek Gridskipper nejlepší *crêpes* nebo kde najdou deset nejmalebnějších parků vyjmenovaných v *Time Out*.“

Ošila jsem se. Za těch deset minut, co jsem seděla v kanceláři, nevěnovala Donna mé osnově jediný pohled, a přesto se jí poměrně úspěšně dařilo pěkně slovo po slovu mou přípravu rozcupovat.

„Proč si myslíte, že byste měla psát pro *Belle*, Angelo?“ zeptala se.

„No já –“

„Ale vážně, jak jste přišla na to, že vy,“ odmlčela se, natáhla ruku směrem ke mně a potom jí mávla nahoru a dolů, aby mi došlo, že kritika zahrnuje každíčkou buňku mé maličkosti, „že právě *vám* bychom měli dovolit psát pro *Belle*?“

Cože? Dovolit? Proč by mi to měli *dovolovat*?

„Čekám na odpověď,“ ozvala se Donna.

Dočista mi vzala vítr z plachet.

„Zatím jsem sice žádný konkrétní cestopisný článek nenapsala, ale ve svém blogu se věnuju řadě různých témat, a letos jsem dělala rozhovor s Jamesem Jacobsem, a proto si myslím, že zvládnou i tohle,“ vyložene jsem na ni vychrlila, ale sebevědomí ze mě vyprchalo a netoužila jsem po ničem jiném než odsud vypadnout, zabořit obličej do plechu s čokoládovým koláčem a rozbřect se – jako ta nenadaná napodobenina lidské bytosti, za niž mě Donna očividně považovala.

Přitom – na první pohled – Donna Gregoryová neodpovídala mé představě obávané saně, jakou bych očekávala za stolem editorky pravidelné rubriky prestižního měsíčníku o módě. Nebyla vysoká, lesklé (tak jo: *mimořádně* lesklé) hnědé vlasy měla stažené do ohonu a na sobě měla modré džínsy – hodně úzké a pravděpodobně velice drahé modré džínsy, nicméně džínsy. Ale rozhodně byla ďábel, ačkoli Pradu nejspíš nenosila, a od okamžiku, kdy jsem vešla do dveří, nedělala prakticky nic jiného, než mě urážela.

Za prvé – na kávu jsem podle ní neměla nárok, protože jsem vypadala, že se potřebuju pořádně vyspat, čili kofein by mi příliš nepomohl. Následně mi nebyla povolena ani voda pro případ, že bych potřebovala jít na záchod, který je určený pouze pro zaměstnance redakce. Jasná narážka na to, že momentálně nejsem zaměstnankyní redakce a ani jí nikdy nebudu. Přesto mi Donna doporučila, že mám vypít (mimo území její kanceláře) nejméně dva litry vody denně, protože vypadám o něco víc než na třicet let. Když jsem podotkla, že mi je teprve sedmdvacet, vydala tlumený zajíímavý zvuk a zakryla si pusou rukou.

Mrcha.

„O tom článku v *Icon* jsem slyšela,“ řekla, když prolistovala stoh vytištěných e-mailů. „Takže vy jste ta dívka, která proměnila Jamese Jacobse v homosexuála?“

„Kur – chci říct, ne tak docela.“ Nebylo mi jasné, co tady vůbec pohledávám. „Jsem si jistá, že byl homosexuál už předtím, co jsem ho přistihla s jeho přítelem na veřejných toaletách. Ale těžko říct. Je možné, že ho proměnil extrémní stupeň mé dehydratace.“

Donna se na zlomek vteřiny zarazila a znovu se na mě zadívala.

„Ty šaty... Nepoznávám návrháře. Odkud jsou?“ zajímala se.

„Koupila jsem je v Beacon's Closet. Jsou retro,“ prohlásila jsem se skromnou dávkou hrdosti. Retro je trendy, ne?

„No ovšem.“ Vzdychnla, opřela se v židli a protáhla se. Přitom její miniaturní zkrácené tričko od Alexandra Wanga odhalilo několik centimetrů pevného břicha vytvarovaného v posilovně. Že je to triko od Alexandra Wanga, jsem věděla proto, že tohle nenuceně utrousila prakticky hned po mém vstupu do kanceláře. „Retro. To mě nepřekvapuje. A váš přítel hraje v nějaké kapele, že?“

„Alex? Ano.“ Znejistěla jsem. Což vzhledem k situaci nebylo těžké. Ale tak snadno jsem tu potvoru zvítězit nenechala. „Nechápu, co to má společného s cestopisnou reportáží.“

„Všechno, Angelo,“ pravila Donna a naklonila se ke mně přes stůl. „Vynasnažím se vám to vysvětlit co možná nejohleduplněji, ale myslím, že nemá cenu malovat věci na růžovo. Vy nejste typ člověka, kterého bych nechala psát pro *Belle*.“

„Vážně?“

Tak teď už to začínalo být skutečně trapné. Jak moc o tu práci stojím? Hm... strašně moc.

„Vážně.“ Donně můj pokus o sarkasmus jaksi unikl. „Ale panu Spencerovi moc záleží na tom, abychom vás nějak použili. A nevykládejte si to špatně. Ne že by ten, kdo nosí retro oblečení, nemohl pracovat v *Belle*. Jde o to, že... zkrátka by nepracoval pro mě. Ale ta taška je nádherná.“

„Děkuju. To byl dárek.“ Bezděčně jsem láskyplně pohladila měkkou bleďmodrou kůži a na okamžik zapoměla na proud urážek, které se mi hrnuly na hlavu.

„Myslela jsem si to.“ Znělo to bezmála úlevně. Jako by fakt, že jsem si sama koupila kabelku od Marka Jacobse, měl zapříčinit konec světa. „V zásadě vidím jediný způsob, jak by to mohlo fungovat: ten článek bude mít dvě části. Reportáží o *haute couture*, kadeřnických salonech a pětihvězdičkových hotelech pověřím někoho jiného, a vy, osobitá ‚retro‘ dívka s přítelem, který hraje v kapele, obstará opačný pohled. Něco jako... tu cool hipsterskou tvář Paříže.“

„Proboha, já nejsem hipsterka,“ ohradila jsem se příliš rychle.

„Nemám žádné tetování. Ani nebydlím v Brooklynu. Jsem tělem i duší obyčejná Angličanka.“

„Aha. Tak to by mohl být problém.“ Donna se znovu opřela. „Protože mi buď předhodíte nejlepší pařížské bleší trhy, retro obchody, noční kavárny a taneční kluby... nebo nic.“

Howgh.

Když jsem protrpěla Donninu hodinovou instruktáž ohledně toho, jak má článek vypadat – osobitý, ale ne příliš osobitý, jízlivý, ale ne příliš jízlivý, undergroundový, ale ne vulgární, prostě v typickém stylu *Belle* –, jsem byla konečně propuštěna, o nic moudřejší, ale každopádně o poznání rozjařenější. Žádnou pochvalu jsem sice nedostala, zato práci ano. A to je hlavní, mám pravdu?

Existovala jen jedna osoba, s níž jsem o tom mohla mluvit. A běda jí, jestli se opováží mít vypnutý telefon.

„Zvedni to, Jenny,“ sykla jsem, vrhla se do stínu nejbližšího mrakodrapu a sledovala jej po Čtyřicáté druhé ulici.

„Angie, zlato, je teprve půl osmý,“ zapraskal Jennyin hlas z Los Angeles. „Umíráš?“

„Ne. Poslouchej. Právě jsem měla schůzku v redakci *Belle* –“

„Takže neumíráš,“ skočila mi do řeči Jenny. „Hele, přišla jsem domů přede dvěma hodinama. Zavolám ti pozdějc, jo?“

„Ne! Jenny, vnímej mě. Mám báječnou zprávu. Slyšíš, co říkám? Mám napsat článek pro časopis *Belle*.“ Doufala jsem, že zmínka o jedné z jejích módních biblí ji udrží u telefonu aspoň pět minut. „Pro *Belle*. Pro tvůj nejmilejší časopis. B-E-L-L-E.“

Jenny zívla. „Neuraž se, Angie, ale co ty budeš psát pro *Belle*?“

„Mě nerozcílíš.“ Nafoukla jsem tváře. Co je na mně tak zásadně nebelloidního? Loni jsem se přece dala do formy. Dobře, do formy mě dala Jenny, ale teď už si umím sama nanést i tekuté oční linky a tak dále. Vydržím celý večer na jehlových podpatcích... pokud mám v kabelce stočené balerínky s měkkou podrážkou. „Chtějí, abych pro ně napsala zasvěceného průvodce Paříží. Prý najdou někoho jiného, kdo se ujme těch nóbl, hogofogo podniků, například... jak jen to Donna

říkala?... Balmaina? Říkám to správně? Samozřejmě taky Chanelky a jiných špičkových značek, a já mám psát o těch ležérnějších, pohodových, undergroundových věcech. Ale potřebuju tvou pomoc. Tentokrát nesmím nic podělat. Znáš v Paříži nějakou kadeřnici nebo někoho, kdo mi doporučí pár bezva sekáčů, hrabáren nebo bleších trhů?“

„Balmain? Hm...“, vydechla Jenny.

„Soustřed se,“ řekla jsem pomalu. Mohlo mě napadnout, že nemám jmenovat žádného návrháře. „Znáš v Paříži někoho, kdo by mi mohl pomoci?“

„Zlato, ty víš, že vím, že jsi na sobě poctivě dřela,“ odbroukla, „ale ještě nejsi připravená psát článek o módě – konkrétně článek o pařížské módě pro časopis *Belle*.“

No, aspoň jsem věděla, že mě konečně vnímá.

„Tak za prvé ti děkuju za důvěru, a za druhé to nebude článek o módě, ale o cestování,“ upozornila jsem ji. „Mám napsat o několika kavárnách a retro obchodech a uzavřu to Alexovým vystoupením na festivalu. Dokážu to. Copak na mě nejsi pyšná?“

„Ale je to pro *Belle*, Angie. A já nechci, abys ze sebe udělala idiota,“ vedla si Jenny svou. „Protože, moje milá, pár lidí ví, že mě znáš.“

„Tvoje důvěra v mou maličkost mě namouduši nesmírně uklidňuje. Slibuju, že tě nezkompromituju, zvláště když mi zodpovíš následující zatracenou otázku. Znáš v Paříži nějakou kadeřnici?“

„*Belle* tě nechá ostříhat? Dali ti seznam míst, kam máš jít?“ Copak si sedí na vedení? „Budou u toho článku tvoje fotky?“

„Nenechají mě ostříhat, nedali mi seznam míst, kam mám jít – bude moje práce –, a samozřejmě nedopustí, abych na fotografiích u toho článku byla já.“

„Aspoň nějaká dobrá zpráva.“ Jenny vydechla se zřetelnou úlevou. Kráva. „Tak jo. Dám pro tebe dohromady pár kousků. Kdy odjíždíš?“

To byl první úsek rozhovoru, který mě nerozčilil. Jenny na míle daleko v L.A. je absolutně nesnesitelná. Jenny jako vizážistka s přístupem k tunám překrásného oblečení zdarma je absolutně k zulíbání. „V pondělí. Ale nelámej si tím hlavu. Klidně se na to můžeš vykašlat.“ Ne! Ať ji to ani nenapadne.

„Zlato, já se o tebe postarám. Úzké džínsy, nesmazatelná tužka na oči, baret. Jako bych tě viděla. Jen to kapánek vylepším. Budeš vypadat jako Belle-hipsterka. Bipsterka.“ Její smích přešel v zívnutí. „Ale teď vážně. Jsem naprosto vyřízená. Napiš mi podrobnosti. Popiš, co máš dělat, až budeš na místě, a já ti pošlu nějaký hadry. A v Paříži určitě někoho znám. Spolehni se na mě.“

„Vážně?“

„Vážně. Angie, nezapomeň, že tohle je bezvýhradně moje práce. A teď mě nech spát.“

„Bezvýhradně tě nechám spát.“ Zasmála jsem se. „Jsi bezvýhradně jednou nohou v Hollywoodu, Lopezová.“

„Jasná věc. Trhni si, Clarková.“ Znovu zazívala. „Běž si koupit *Belle*, ať se trochu vyděsíš. Mám tě ráda.“

„Nápodobně.“

Myslela jsem si, že mám Jenny opravdu ráda, dokud druhý den dopoledne nedorazily expresní poštou tři obří balíky. Tím vyšlo najevo, že jsem dodnes nevěděla, co je pravá láska. Jedna krabice byla nadepsaná „Na večer“, druhá „Na den“ a třetí „Sakryš, nevím, kam tohle budeš nosit, ale je to úchvatný!“. Okamžitě jsem se do nich naborala. Klíčem od bytu jsem rozřízla lepicí pásku a opatrně tahala ven jeden přenádherný hadřík za druhým. V každé zásilce jsem našla silnou obálku s ručně psanými (přesněji ručně načmáranými) poznámkami doplněnými srozumitelnými nákresey vzájemných kombinací jednotlivých kusů oblečení. Joe Jeans se sandály od Tory Burch a krátkým sáčkem z dílny Elizabeth a Jamese. Temně modrý hedvábný overal s krátkými kalhotami od Diany von F. a botami na klínu od Yves Saint L. Šaty posíté korálky ve stylu třicátých let (Balenciaga) se střevíci na platformě (Giuseppe Zanotti). Kabelka od Miu Miu ladila se vším. Po půldruhé hodině převlékání jsem se usadila na okraji pohovky v modýlku z bleďe modrého hedvábí od Lanvinové, rozrušená, uzardělá a s manickým úsměvem. Docela na dně krabice „Sakryš, nevím“, pod přívěsky a masivními náramky Kennetha Jay Lanea, jsem našla vzkaz:

Vím, žeš mi kladla na srdce, ať si s tím nelámu hlavu, ale jedeš přece do Paříže. Reprezentovat Belle. A leckdo ví, že mě znáš, proto za nic na světě nedopustím, aby ses ve světové metropoli módy producovala od hlavy k patě ve spodním prádle American Apparel – neříkej, žeš ho neměla na sobě, když jsi ty krabice otvírala, i když teď už sis určitě navlíkla kalhotový kostým vcelku od Narcisa Rodrigueze –

Zadávala jsem se na všechny ty svršky rozložené na pohovce. Je mezi nimi i kombinéza vcelku? Že bych ji přehlídla?

– protože je nedostižný. V Paříži ti to půjde od ruky samo. Jsem na tebe pyšná, Angie. Sbal oblečení, nos ho, hýčkej ho, vyfoť se v něm a PŘIVEZ HO ZPÁTKY, ideálně kompletně a pokud možno bez fleků od kečupu.

Pac a pusu. JLo xxx

V L.A. bylo teprve osm ráno, tedy čtyři hodiny do limitu, kdy jsem Jenny mohla telefonovat, aniž by mě zařadila do seznamu „Pro mě jsi mrtvá“. Ocitnu se na něm po třech černých puntíciích, a to už mi jeden udělila, když mě načapala, jak žehličkou na vlasy – půjčenou od ní – žehlím límeček halenky značky Thomas Pink. Ona by prý něco tak zavrženíhodného nikdy neudělala. No, nevím. Zato jsem si jistá, že její kolekce modelů, momentálně ve funkci velmi nákladného přehození na pohovku, je a) úchvatná, b) má vyšší hodnotu než můj byt a c) díky ní budu nejlíp oblečenou vyloukačkou second handů v celé Paříži.

Napsala jsem Jenny e-mail, abych ji ujistila, že balíky došly v pořádku a že to šatstvo budu milovat a hýčkat, jako by šlo o moje prvorozené dítě... kterého bych se klidně vzdala, jen kdybych si tuhle výbavu mohla nechat navždycky. Přiložila jsem si na sebe bleděmodré kalhoty s širokými nohavicemi od Stelly McCartneyové a zadávala se na draho-cennou kořist. Byla to jedna z nejkrásnějších podívaných, jaké jsem kdy měla tu čest spatřit. Může jí Paříž vůbec konkurovat?